

[lb Christensen]

dige arbejdsnedlæggelser, som jo er tvangsindkomstpoltikken. På den anden side, med den politik, regeringen står for, var det måske også for strengt et krav. Det er rigtigt, som flere har været inde på, at statsministerens redegørelse ikke var meget sigende, men jeg erklærede mig enig på to punkter, nemlig med hensyn til, at retsgrundlaget på disse områder er tilfredsstillende, og at politiets adfærd har været fornuftig og besindig. Derfor vil jeg og min gruppe ikke stemme imod en afværgedagsorden, der tager statsministerens redegørelse til efterretning, men vi kan altså heller ikke stemme for den, da vi ikke er helt tilfredse med redegørelsen.

Det afgørende er nok så meget, at vi rent principielt er imod denne uskik med afværgedagsordener. Vi mener, det er rimeligt i forbindelse med dagsordener – også af den art, centrum-demokraterne har stillet, men som vi ikke har sympati for – at folketinget får mulighed for at stemme for eller imod; så alene i kraft af, at vi ikke ønsker at medvirke til at lave afværgedagsordener eller medvirke til deres vedtagelse, kan vi ikke støtte afværgedagsordener; da vi imidlertid ikke sagligt er meget uenige i statsministerens redegørelse, kan vi heller ikke stemme imod den.

Tyroll (VS):

Det blev sagt, at debatten her skulle være meget vag, og at det, man vil fra centrum-demokraterne, næsten ikke er til at få øje på osv. Det mener jeg ikke er rigtigt, og det mener vi ikke i VS er rigtigt. Vi kan helt klart se et mønster i det, man vil her. Man har lært, siden det drejede sig om blokadedecirkulæret, at gå de små skridt, og det gør man også her. Først slår man det stort op i den forespørgselsformulering, man har lavet, og siger, at nu drejer det sig om at nedgøre disse »vilde« strejker osv. med ét slag, men man har lært af tidligere hændelser, og nu prøver man så med de små skridt.

Nu må der ikke engang være plads til de spontane konflikter; det spontane er ligesom ved at bundfælde sig, og man er ved at se, at man ikke kan blive ved med bare at handle spontant, så nu skal der heller ikke være adgang til at reagere spontant på nogle politiske indgreb osv. Det skal udraderes. Så har man fået trukket den et lille skridt længere i forhold til blokadedecirkulæret, hvor der jo var

stor tvivl om, hvorvidt spørgsmålet skulle løses ved en ændring af straffeloven eller en anden lov. Så opstod der lige pludselig en klarhed med hensyn til det retlige grundlag, og så kunne man nøjes med et cirkulære. Det var helt klart, fordi socialdemokratiet helst ville undgå at skulle lovgive og helst ville lave lovgivningen ad administrativ vej, så det ikke så så provokerende ud, men så ud, som om det var en præcisering af tilstande, der hele tiden havde været gældende. Ude på arbejdspladserne har man mærket, at det er noget andet, der er tale om.

Men det er altså noget, der efterhånden vil sætte sig igennem. Vi kan da også se på det dagsordensforslag, der er kommet fra socialdemokratiets side, at man ikke direkte vil stemme imod det dagsordensforslag, der er kommet her fra CD. Man giver ligesom udtryk for, at i det øjeblik der er nogle reaktioner fra de faglige ledere og ønsker fra arbejdsmarkedets parter om ændringer, ja, så vil man gå med til ændringer. Det siges indirekte.

Så er spørgsmålet, om udtalelser som dem, Georg Poulsen kommer med for øjeblikket, og som netop er vand på de borgerliges mølle, er udtryk for, at vi kan imødesee en udvikling i den retning, at man vil acceptere det i fagbevægelsen. Vi mener, der længe har været tale om det. Georg Poulsen er netop gået ind for, at man skulle kunne smide medlemmerne ud af Metalarbejderforbundet, når de aktionerede for deres rettigheder. Nu går han videre og begynder at tale om, at der på det nærmeste – det kan man se som en konsekvens – skulle være strejkeforbud på nogle arbejdsområder, som rammer lønmodtagere i almindelighed, og hvilket område gør ikke det? Der er jo ikke grænser for, hvad man kunne få med ind i billedet, hvis man fortsætter ad den vej, som Georg Poulsen har lagt op til her, hvis man fortsætter med at sige: ja men bryggerierne brygger øl, og det er mest arbejderne, der drikker øl – arbejdsgiverne drikker whisky og lignende mærker – derfor må vi altså også fjerne aktionsmulighederne på bryggerierne. Sådan kan man blive ved i det uendelige.

Jeg har ikke hørt nogen kommentar fra statsministerens side til disse holdninger, som er lagt frem fra Georg Poulsens side, men vi er måske på vej derhen, hvor det kan blive aktuelt, at vi skal ændre ved de tilstande, der